

Posted on 14. .1. 4/21 by ravabet

Tag: [داروسازی](#)

متأسفانه دکتر محمدرضا اویسی فروردین‌ماه ۱۴۰۰ درگذشت و نبود او ضایعه بزرگی برای جامعه داروسازی کشور و نیز دانشجویان و بخش تحقیقاتی این حوزه به حساب می‌آید. به پاس زحمات این داروساز محقق و استاد دانشگاه وظیفه خود دانستیم یاد او را در این شماره مجله غذا و دارو گرامی بداریم و به همین دلیل در مصاحبه‌ای با دکتر منان حاجی‌محمودی که از دوره دانشجویی در کلاس‌های دکتر اویسی شرکت داشته و از سال ۱۳۷۶ به واسطه کارهای تحقیقاتی و پژوهشی، دانشجویان مشترک و تدریس همکار او بوده است. با دکتر حاجی‌محمودی؛ عضو هیئت علمی دانشکده داروسازی و معاون غذا و داروی دانشگاه علوم پزشکی تهران درباره ویژگی‌های حرفه‌ای و فردی دکتر محمدرضا اویسی گفت‌وگو کرده و ویژگی‌های شخصیتی، اخلاقی، کاری و علمی دکتر محمد رضا اویسی را پرسیده‌ایم.

روحیه دکتر اویسی بیشتری با کارهای [دانشگاهی](#) و پژوهشی هم‌خوانی داشت و معمولاً کارهای اجرایی را نمی‌پذیرفت ولی دوره‌ای هم معاونت آموزشی دانشکده را به عهده گرفت، شرایط متفاوت و خاصی برای دانشکده و دانشجویان فراهم کرد. انتشار نشریه «ندای آموزش» از همین زمان به شکل هفتگی شروع شد و اخبار و اطلاعات آموزشی و بقیه مواردی که لازم بود دانشجویان به گرفت. از طرفی به خاطر فضای همکاری و همراهی که دکتر بین‌شکل مستقیم از آن با خبر شوند، در اختیارشان قرار می‌دانشجویان دکتری ایجاد می‌کرد، این دوره را برای من و سایر دانشجویان به دوره‌ای خاص و خاطره‌انگیز تبدیل کرد. اغلب دانشجویان آن سال‌ها افراد خاصی بودند که دکتر اویسی در ورودشان به دوره دکتری تأثیر زیادی داشت و همه آن‌ها در حال حاضر افراد موفق هستند و به عنوان عضو هیئت علمی یا در مسئولیت‌های اجرایی فعال هستند.

دکتر اویسی کاریزمای خاصی داشت و به دلیل تسلط و آشنایی با ادبیات و روحیه شاعر مسلکی، می‌توانست ارتباط متفاوت و محکمی با دانشجویان داشته باشد و کسانی را کنار او می‌دیدیم که از قشرهای مختلف بودند و رویکرهای متنوعی داشتند. دکتر به هیچ وجه نگرش بسته‌ای نداشت و اهل قضاوت دیگران نبود، دنبال یافتن و دیدن زیبایی در دیگران بود و می‌توانست در هر کس نقاط قوت و مثبت پیدا کند و از همان منظر با دانشجویان ارتباط برقرار می‌کرد. همین روحیه **زیبایی‌بینی** و مثبت بودن حس امنیت و اطمینانی در اطرافیان ایجاد می‌کرد که باعث می‌شد دیگران راحت با او ارتباط برقرار کنند. از نظر بیشتر کسانی که او را می‌شناختند فرد قابل اتکایی بود که می‌توانستند نه تنها برای مشکلات کاری و دانشجویی حتی درباره مشکلات خانوادگی و شخصی با او مشورت کنند.

